

reč je že banalno razkladati. Skrajna ogroženost stroke je Koruzo naravnost silila k znanstvenemu vzponu; to je bil edini mogoči odgovor na herostratske podvige šolske politike, ki je bila v resnici, ne zgolj metaforično politika.

Igor Grdina
Filozofska fakulteta
v Ljubljani

POSKUSNI SNOPIČ NOVEGA GOZDARSKEGA SLOVARJA

Igor Smolej (ur.): *Gozdarski slovar — Poskusni snopič*, Ljubljana: Inštitut za gozdno in lesno gospodarstvo, 1990, 47 str.

Leta 1990 je kot sad (v tej zvezi je morda bolje reči prirastek) dela Gozdarske terminološke komisije pri Zvezi društev inženirjev in tehnikov gozdarstva in lesarstva Slovenije izšel Poskusni snopič Gozdarskega slovarja (PS), ki predstavlja "terminološka in leksikografska načela za urejanje strokovnega izražanja v gozdarstvu", z njim pa bi komisija rada dobila "potrditev metodologije pri sestavljanju novega gozdarskega slovarja", kot je zapisal Marko Kmecl v uvodu z naslovom Gozdarsko terminološko delo in slovar (str. 7).

Gozdarsko terminološko komisijo je poleg predsednika Marka Kmecla sestavljalo še štirinajst sodelavcev. Štirje od njih so sodelovali od začetka dela komisije leta 1983, trije pa so bili slovenisti, od katerih sta bila leksikografska svetovalca profesorja Joža Meze (v letih 1983–1987) in Stane Suhadolnik (od leta 1984 dalje). Prizadevanja komisije so opisana podobno kot pri drugih izrazijskih slovarjih: tudi pri tem "zahtevnem strokovnem, povrh pa še garaškem delu" so bili nosilci "posamezni entuziasti, veliki zagnanci", saj stroke same ne premorejo dovolj organiziranosti in potrebnega zanimanja.

Vedno znova žalostno je prebirati taka poročila o okoliščinah nastajanja izrazijskih slovarjev, saj v njih zaradi ponavljajoče se zgodbe lahko vidimo — izkušnja pač uči — tudi usode bodočih podobnih del. Opisovanje potrebnosti tovrstnih slovarjev za določeno stroko in za druge stroke (ter za splošno jezikovno kulturo in za slovenistiko) ne pomaga kaj dosti, saj se v ustanovah vse prerado ustavi ob nerazumevanju takih projektov ter pri potrebnih delavcih in pri denarju zanje. Tako smo res lahko zadovoljni, če izide sploh kaj — in potem se še sprašujemo, od kod se je vzelo.

V PS-ju je predstavljenih 181 gesel, ki so "obdelana po v sodobni leksikografski praksi uveljavljenih načelih", kot beremo v Navodilih za uporabo slovarja, ki jih je na str. 8-9 predstavil Stane Suhadolnik. Velik slovaropisni in tudi količinski napredek je viden v primerjavi z več kot dve desetletji stari Gozdarskim slovarjem Mirana Brinarja, ki se tedaj — leta 1970 — pač še ni mogel vzorovati po Slovarju slovenskega knjižnega jezika. In da bi bil končni izdelek čim boljši, naj na kratko navedem nekaj vprašanj, pomislekov in predlogov. (Pri pregledovanju natisnjene besedila sem si pomagal z računalniškimi vnosom PS-ja, ki mi ga je prijazno dovolil uporabiti urednik Igor Smolej.)

1. Nejasna je razlaga v geslu *spravilo*: 'transport poseka-ceste ali pomožnega skladišča'. Odgovor na vprašanje, ali naj bi tukajšnji vezaj nadomeščal predlog *do*, ne pomaga kaj prida, saj pušča vse preveč ugank.

2. Slovaropisni spodrsrljaj je nedosledno označevanje naglasne dvojnice v nedoločniku pri glagolih na *-iti -im*. Neuskklajeni sta geselski glavi *olúpiti in olupíti -im*, kar je samo zase dobro, in *lúpiti -im*, kjer ob nedoločniku manjka naglasna dvojnica *lúpiti*. Slabo je samo *cépiti -im* (ob nedoločniku manjka naglasna dvojnica *cepítiti*) in *trébíti -im* (manjka naglasna dvojnica *trebítiti* — zadnje tri oblike so v samostojnem geslu prikazane tudi s *se*), medtem ko je geselska glava *béliti in belíti -im* s tega stališča spet zapisana ustrezno. Ostaja seveda še možnost, da gre za novo normiranje, ki se oddaljuje od SSKJ-ja (tako kot moramo pri *májiti -im* razumeti, da je zavestno izpuščena dvojnica *majítiti -im*), vendar pa različni rešitvi v geslih *lúpiti in olupíti* prej dajeta misliti na napako.

3. Iz zelo zgoščeno in brez primerov napisanih navodil za uporabo slovarja je težko razbrati pravo vrednost tako imenovanih glavnih in njim podrejenih sopomenk. Samo za primer: "Če je kateri izmed sinonimnih izrazov nestrokoven ali kako drugače neprimeren (zastarel, narečni, žargonski), pa se je zdelo vendarle potrebno sprejeti ga v slovar, ima ob sebi naveden samo nadrejeni sinonim (lahko tudi

več), pri le-tem pa neustrezni sinonim ni omenjen" (str. 8). Preizkusimo to na nekaj sopomenkah (pokončno so v PS-ju za razlago stavljene sopomenske ustreznice): *sadika* .. 'mlada, iz semena ali dela rastline vzgojena rastlina za vsaditev', *sajenka*, *sajenec*; *sajenec* .. 'sadika', 'sajenka' .. 'sadika' .. 'sadika'. Iz navedenega torej izhaja, da je od teh treh izrazov najboljši izraz *sadika*, manj primeren *sajenka*, najslabši pa *sajenec*. *Polnojarmenik* in *polnojarmeniška žaga* sta enakovredni glavni sopomenki, saj imata obe za razlago navedeno še parno ustreznico. Kar malce zaplete pa se pri zvezi *motorna žaga* (v geslu *žaga*): tu so poleg razlage ('prenosni stroj predusem za žaganje in gozdu ali na skladišču gozdnih lesnih sortimentov, ki ga navadno sestavljajo bencinski motor, kovinska letev in neskončna ozobljena veriga, ki jo motor žene ob letvi') še sopomenske ustreznice *motorka*, *motorna verižna žaga*, *sabljava motorna verižna žaga* in *sabljava motorna žaga*. Ker gesla *motorka* v PS-ju ni, iz njega ne moremo izvedeti, ali je ta izraz enakovreden glavni sopomenki, lahko pa ostalo hierarhijo razberemo npr. pri zvezi *sabljava motorna žaga*, kjer je kot najbolj priporočljiva sopomenka navedena *motorna žaga*, manj priporočljiva je *motorka*, še manj *motorna verižna žaga* in tako naprej, kot so navedene sopomenke pri zvezi *motorna žaga*. Tako tudi v geslu *fagetalen* ni jasno, ali je *bukoven* enakovredna ali nadrejena sopomenka, saj gesla *bukoven* v PS-ju ni — gotovo je le to, da *fagetalen* ni podrejena sopomenka.

Slabo je, ker uporabnik na enem mestu ne more izvedeti, kateri izraz je ustrezen ali ustrežnejši: preden bo poiskal in preštudiral vsa sopomensko bogateje zastopana gesla in v njih zveze, kakršna je recimo *motorna žaga*, bo kratko in malo obupal. Prikazi sopomenk in odnosov med njimi bi lahko bili bolj prijemljivi in jasni. V geslu *storžnjak* ('drevo z iglastimi ali luskam podobnimi listi, pri katerem se semena razvijajo v storžastih socvetjih, *Coniferae*', *konifera* — ležeče stavljenja sopomenka *konifera* je v PS-ju spregled) bi bila preglednost tako večja. To bi omogočala ustrezna grafična rešitev z označevanjem in hierarhiziranjem sopomenk: 1. če sta iztočnica in ob njej navedena sopomenka enakovredni, naj med njima in za morebitno razlago stoji npr. znamenje S=, 2. če je ob najustrežnejši iztočnici navedena podrejena (neustrezna) sopomenka, naj bo med njima npr. znamenje S! (izraza, ki stoji za tem znamenjem, se pazi, če je izrazov več, pa so začetni bolj priporočljivi), 3. če je v iztočnici neustrezen izraz, pa naj bo za njo npr. znamenje S> in nato navedena najbolj priporočljiva sopomenka (lahko jih je seveda tudi več), kar bi bilo navsezadnje tudi gospodarnejše, kot je zdaj z vsakokratnim navajanjem tistega, kar je sopomensko boljše in pri najslabših sopomenkah lahko torej vseh ostalih, le malo boljših, pa še vedno ne ustreznih sopomenk.

Gozdarski slovar bo moral biti normativen veliko manj zavito, kot je PS, izraze pa bo moral očitno večkrat označevati kot nestrokovne, zastarele, narečne in žargonske, pač v skladu z objubo in navodilih iz PS-ja. (Zastarelega in narečnega v PS-ju menda sploh ni.)

4. Oznaka *nav. mn.* je očitno odveč pri prvem pomenu v geslu *jelen* (oznaki ustrežna je tudi razlaga '*velike rastlinojede živali z razvejenim rogovjem, Cervidae*'), saj so ponazarjalni primer (*jelen ruka*) in zveze (*kapitalni jelen*, (*navadni*) *jelen*, *jelen lopatar*; *severni jelen*) ter razlage zvez (npr. '*jelen z velikim, lepim rogovjem*') edninske. Oznako *nav. mn.* ima še geslo *plavina* z razlago '*kamenje in drug material, ki ga odnaša, prenaša vodotok*', edninski pa so spet ponazarjalni primer (*gibanje plavine*) in zveze (*groba*, *lebdeča*, *meljasta*, *plavajoča*, *prebrana*, *rinjena plavina*) in pri njih seveda tudi razlage. Z omejitvami v množino mora biti slovaropisec kar se da varčen, saj se bo sicer hitro znašel v stiski. Pri geslu *ris* je rabljena ednina ('*srednje velika zver iz družine mačk s šopom daljših dlak na koncu ušes*, *Lynx L.*'), kar je v lepem nasprotju rešitvi v ustreznem, prvem pomenu pri *jelen*.

5. Pisanje skupaj in narazen pri pridevnikih ni dosledno: *temnosiv* v geslu *bor* in *temnozelen* v geslu *duglazija* je dobro, zato bi tudi *temno rjav* v geslu *srce* bilo bolje pisati skupaj — ali pa dosledno narazen, kar dopuščajo tudi pravila novega Slovenskega pravopisa. Samo narazen pa bi bilo treba pisati *hitrorastoč* v geslu *plantaža*, saj gre za zvezo prislova in pridevnika. — V geslu *saditev* bi bila v razlagi oblika *rastle* vsekakor ustrežnejša namesto *rasle* ('*dajanje sadik v zemljo z namenom, da bodo rasle*'). — V navodilih moji pridevnik *uporabljiv* (namesto *uporaben*, str. 8), namesto okrajšave *ev.* za *eventualen* ipd., ki jo stari pravopis sicer dopušča, pa bi bilo boljše kar *morebiten* ipd.

6. Pri končnem oblikovanju slovarja bo treba popaziti na dosledno abecedno zaporedje besednih zvez. V geslu *horizont* so npr. abecedno neustrezno razvrščene zveze v zaporedju *horizont E*, *eluwialni horizont*, *E-horizont* (v vseh teh primerih stoji v PS-ju namesto iztočnice vijuga, ki seveda pri abecednem razvrščanju ni upoštevana). Vztrajati bi bilo treba pri dosledni abecedi (tako torej, da je *eluwialni horizont* na koncu), v uvodu pa bi moralo biti načelo razvrščanja ostalih črkovnih enakih in različno pisanih sestavin ustrezno razloženo. — V geslu *gojenje* stoji zveza *sproščeno gojenje gozda* pred zvezo *sproščena tehnika gojenja gozda*, kar je spregled.

7. V geslu *sadilnik* je navedena zveza *burnikov sadilnik* v pomenu '*dvoročni sadilnik za pogozdovanje, ki ga je konstruiral gozdarski strokovnjak Burnik*'. Najbrž je malce preostri določitev, da se svojilni pridevniki iz lastnih imen (v gozdarskem izrazju bo šlo največkrat za priimke), ki zaznamujejo duhovno last, pišejo le z malo začetnico. Pravopis res daje prednost tej obliki, dopušča pa tudi pisanje z veliko

začetnico. (To določilo iz pravil Slovenskega pravopisa, ki so izšla še pred PS-jem, je sporno. V medicini bi bilo treba pisati npr. *weil-felixova reakcija*, kar vodi v kar malce preveč podomačno obliko *vcjl-felixkova reakcija*. Po svoje ga zaide *bolezen Sokolskega*, saj *sokolskijeva bolezen* ni mogoče. Zato, se zdi, pisanje z veliko začetnico le ni tako zelo protisistemsko, da bi si zaslužilo popoln spregled.)

8. Nerodna je razlaga zveze *jarmentiška žaga* v geslu *žaga*: '*žaga, ki razžaguje hlode z enim listom ali več žaginimi listi, upetimi v okvir*' — besedo *listom* bi bilo mogoče izpustiti. — Že navedena razlaga '*dvoročni sadilnik za pogozdovanje, ki ga je konstruiral gozdarski strokovnjak Burnik*' v geslu *sadilnik* zavaja: glagol *konstruirati* je sicer dvovidski, vendar ga tu bralec razume tako, kot da sadilnika konstruktor ni dokončal; dvoumje bi odpravila oblika *skonstruiral*, če seveda ustreza resnici. — V geslu *voda* beremo v razlagi *stopinj Celzija*, v geslu *paclavina* pa m^2 ; pri nadaljnjem delu bi se bilo dobro že na začetku odločiti za še sprejemljive gospodarnejše možnosti v vseh podobnih primerih. Enotno rešitev bi pričakovali tudi pri *ozziroma*, kar je zapisano okrajšano (v obliki *oz.*) v razlagi v geslih *krojenje* in *krojiti* in v uvodu ter navodilih, neokrajšano pa v razlagi v geslu *stih* in dvakrat v uvodu.

9. Neustrezno je v geslu *voda* uporabljena vijuga v zvezi *gladina* – (če ne gre preprosto za napako namesto *gladina* –e). Bralec lahko namesto vijuge prebere *vodá* (torej v roditelju množine), kar stilistično glede na podatek v geselski glavi in na dejansko rabo ne ustreza, lahko pa se odloči za *vod*, kar ustreza rabi, vendar ne izhaja iz vijuge. Katera koli besedna oblika od teh treh bi morala biti izpisana. Vijuga sama zase v geslu nadomešča iztočnico. Če pri samostalniških in pridevniških iztočnicah za vijugo stojijo ustrezne končnice, se dodajajo samostalniški osnovi v roditelju (vendar brez morebitne podaljšave z *j*, za kar je v geslu *gozdar* primer *-jt in lesarjt*) in seveda tudi pridevniški osnovi (vijugo je treba nadomestiti s tistim, kar stoji pred končnico -a v obliki pridevnika ženskega spola iz geselske glave). Pri glagolu vijuga nadomešča imenovalnik, torej iztočnico, vse ostale oblike pa so v PS-ju izpisane.

10. V grafičnem oblikovanju slovarjev se po navadi pojavlja tako imenovana živa pagina, kjer je na gledani strani najprej (največkrat na levem robu) zgoraj navedena iztočnica tistega gesla, ki se na gledani strani ali začne - tako je tudi v PS-ju — ali se s prejšnje nadaljuje, nato pa je (največkrat na desnem robu) navedena še iztočnica gesla, ki to stran končuje. (To lahko velja tudi za dve gledani strani skupaj, nekdanj pa so tako opremljali celo posamezne stolpe, kot npr. v Pletersnikovem Slovensko-nemškem slovarju.) Na str. 42 PS-ja npr. vidimo, da skoraj tri četrtine prostora zavzame geslo *voda*, katerega iztočnico moramo poiskati na prejšnji strani, čeprav je zgoraj tudi živa pagina, v katero pa je prepisana iztočnica gesla *zakoličevati*, ki se na tej, gledani strani začne. Pravilo pri slovarjih, leksikonih, enciklopedijah in različnih imenikih bi lahko bilo: v živo pagino naj bo najprej prepisana iztočnica gesla, ki se v prvi vrsti gledane strani ali začne ali pa nadaljuje.

11. V PS-ju je zaradi v času nastanka ne ravno izrazitih računalniških možnosti tisk premalo razčlenjen in zato neizrazit. Pri pripravljanju končnega izdelka je treba misliti na to, da mora biti izdelek kar se da podoben tistemu, ki ga naredi tiskarna. Ker bodo v prihodnosti najbrž iz vsi slovarji pripravljene računalniško, ki seveda mogoče pričakovati, da bodo sestavljajci sami izdelovali tudi osnove za razmnoževanje. Tu je treba vztrajati pri nekaterih osnovnih normah, ki so zlahka presegljive, saj tudi računalništvo napreduje. (Druga, razkošnejša možnost je seveda fotostavek, ki ga iz računalniškega vnosa naredi tiskarna. Tudi tu mora biti vnos kar se da pravičen.) Že pri pripravljanih delih za novi gozdarski slovar bo odslej treba ločevati pomišljaj in vezaj, samo dvojni zgornji narekovaj pa bi bilo dobro spremeniti v dvojnega srednjega. — Nepravi osnovni pomeni v geselskih člankih bi se lahko, ker jih ni veliko (v PS-ju niso nikjer več kot štirje), začeli vsak v svoji vrsti; preglednost bi bila tako veliko večja.

12. V navodilih za uporabo slovarja je sicer nekaj osnovnih podatkov in napotkov za branje, vendar pa jih bo v končnem izdelku potrebno napisati veliko bolj natančno, in sicer ne le za jezikoslovca, temveč tudi za jezikoslovno ne vedno izurjenega bralca, in z njimi spraviti na dan v slovarskem delu vsebovane skrite podatke. Tako recimo naj bi se kar samo po sebi razumelo, da se črka *e* pri samostalnikih in pridevniki v prvi osnovni obliki izgovarja kot polglasnik, če v drugi osnovni slovarski obliki izpade. Vendar ni škodljivo in slabo tega vedno znova zapisovati; podatek je pomemben, uvodna opomba pa ne vzame toliko prostora. Končnici -a -o ipd. v geselski glavi pomenita tudi besednovrstno oznako za pridevnik, zato ustrezna oznaka pri njem izjemoma ni zapisana, kar pa iz že omenjenih navodil ni razvidno. Navodila naj bodo skratka bolj izčrpna in bralcu prijazna; prav nič hudega ni, če povejo kaj preveč, zelo slabo pa je, če uporabnika puščajo na cedilu.

13. Poskusni snopiči izrazijskih slovarjev naj bi poleg izbranega (napaberkovanege) besedja, če je le mogoče, prikazali tudi strnjen del načrtovanega slovarja, namreč eno od začetnic ali del ene od začetnic (zanimivo bi bilo videti recimo že iztočnice na *go*), kar bi omogočalo tudi oceno gostote zajetja besedja.

Ocenjevalec je morda videti siten in pikolovski, je pa sestavljavcem tudi hvaležen, le da pohvali, ki si jo pošteno in dobro zastavljeno delo zasluži, posveča veliko manj prostora, kot ga je namenil nakazovanju

izboljšav na ožje slovaropisnem področju. Sam sebi se zdi kot opazovalec voznikov, od katerih pričakuje, da vozijo po pravilih, in če ne povzročajo zapletov, jih posebej ne hvali. Zasnova je dovolj trdna, navedene posamezne pomanjkljivosti pa bo slovaropisni svetovalec zlahka odpravil; njegov delež mora biti v končnem izdelku brezhiben. Sodelavci gozdarske stroke — njihovega deleža nisem ocenjeval — pa s svoje strani jamčijo, da lahko v Gozdarskem slovarju kljub temu, da razmere v stroki organizacijsko in še kako drugače niso naklonjene izrazoslovnemu prizadevanju, kot bi si zaslužilo, pričakujemo primerno kakovost, obsežnost in temeljitost prikazov ter strokovnost, in sicer tudi za stroke, ki mejijo na gozdarsko.

Gozdarski terminološki komisiji torej želimo, da najde najkrajše poti, po katerih bo prišla do zastavljene naloge — Gozdarskega slovarja. Njenega izdelka se veselimo.

Peter Weiss
ZRC SAZU v Ljubljani

NOMEN EST OMEN ALI PA TUDI NE

A. Gložančev: Enobesedna imena slovenskih podjetij, Ljubljana 1991

Delo, ki ga predstavljam, je in ni inovatorsko. Na neki način nadaljuje v sedemdesetih letih začeto (in v devetdesetih prekinjeno) akcijo *Slovenščina v javnosti* (zbornik s portoroškega posvetovanja je izšel 1983, ur. B. Pogorelec), ki jo avtorica v uvodu tudi navaja kot pobudo za svoje delo, in se tako pridružuje zbornikom, kot so *Jezik na odru, jezik v filmu* (1983, ur. N. Šumi), *Povejmo naravnost* (o jeziku v množičnih občilih, 1985, ur. J. Dular), *Jezikovno razsodišče* (1984, ur. J. Moder) in *Slovenski jezik v znanosti* (1. zv. 1986, 2. zv. 1989, ur. A. Vidovič Muha). Od vseh naštetih se razlikuje po tem, da je (eno)avtorsko in da monografsko obravnava pomembno poglavje o jeziku v gospodarstvu, tj. poimenovanje slovenskih podjetij. Natančneje, v njem so obdelana enobesedna imena, pri čemer verjetno ni mogoče dodati "samo", kajti če izvzamemo tista večbesedna imena, ki v naši zavesti funkcionirajo kot kratična enobesedna (npr. *Glin* = Gozdarstvo in lesna industrija Nazarje), in taka, ki imajo vrstno določilo in krajevno oznako (npr. *Tovarna klobukov "Šešir" Škofja Loka*), potem ostane le še manjšina večbesednih (npr. *Gorenjska predilnica*). Žal o tem razmerju, ki je za relevantnost izbrane teme tudi pomembno, v knjigi ne dobimo podatka.

Avtorica A. Gložančev razčlenjuje imena podjetij s štirih vidikov: besedotvornega, pomenskega, izvornega in funkcijskega; zadnjega še v posebnem poglavju (Pogled na imena slovenskih podjetij s funkcijskega vidika, 78-85). Imena so razdeljena na neizvirna in izvirna. Neizvirna nastajajo s prekategorizacijo občnih in lastnih imen. Iz občnih s polastnoimenjenjem, npr. z metonimijo za poimenovanje dejavnosti — *Obnova*, z metaforo — ljubljanska tovarna baterij *Zmaj* "ima v imenu to bajeslovno žival kot pojem nekakšnega bajeslovnega akumulatorja, ki bruha ogenj" (14), ali po konverziji z izpustom jedrnega dela besedne zveze — *Metalna* iz metalna industrija. Pri lastnih imenih so vir zemljepisna imena, in sicer kraja — *Panoniya*, *Emona*, vzpetine — *Jelovica*, reke — *Mura*; posebna skupina imen, nastalih s prekategorizacijo izzemljepisnega lastnega imena, npr. imena, označujočega prebivalce — *Dolenjka*, in osebna imena — *Šumi*, *Merkur*. Pri izvornih imenih podjetij avtorica ugotavlja, da se tvorijo po besedotvornih vzorcih, znanih iz občnoimenskega fonda, pa tudi na posebne, le za imena značilne tvorbenne načine. Izpeljava, ta sicer najpogostejši besedotvorni način, je za tvorbo izvornih imen podjetij rabljena presenetljivo redko, skoraj izjemno — *Jutranyka*, izjemni so tudi sklopi — *Dajdam*, sestavljenke so redke, skrajno je omejena izbira predpon — *Intertransport*. Najpogostejši način pri tvorbi izvornih imen podjetij, ki je znan tudi iz občnoimenskega fonda, je zlaganje, toda kakor je pogost, tako je tudi problematičen — *Kurivprodaja*. Drugi večinski vir za tvorbo pa je "kratični besedotvorni način" (62), tj. sklapljanje s krnitvijo — *Tik*, *Koto*. Čeprav avtorica tega načina ne navaja med posebnimi, za lastna imena značilnimi načini, ker da je to "enostaven postopek, znan tudi v občnem besedju" (62), je vendarle mogoče reči, da je pogostejši pri tvorbi lastnih imen. Le za imena značilne tvorjenke so izvirne krajšanke — *Emba* iz embalaža oz. embalarika, in zloženke s krajšanim delom — *Valkarton* iz valoviti karton. Besedotvorno so torej obdelana izvirna imena, od teh pa najizčrpnje tista, ki so najpogostejše tvorjenke, torej zloženke in kratična imena. Ta del knjige je tudi teoretsko najbolj poglobljen, za (nestrokovnega) bralca pa najbolj zahteven in hkrati najbolj poučen. Te vrste tvorjenke so kot imena